

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Năm ngày 10/03/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 819

“DÙNG TÂM NHƯ GƯƠNG THÌ MỚI HỮU DỤNG”

Mỗi ngày chúng ta soi gương, khi ta đứng trước gương thì gương phản chiếu, nhưng khi ta không đứng trước gương thì không còn sự phản chiếu nữa, có nghĩa là gương phản chiếu mọi vật nhưng không lưu lại. Hàng ngày ta tiếp xúc rất nhiều sự việc, sự vật nhưng không lưu lại trong tâm. Dùng tâm như vậy mới có hữu dụng! Nếu vật gì chiếu vào trong tâm ta mà nó vướng bận, lưu lại, làm cho ta phải phiền não thì tâm ta không thể thanh tịnh được. Bài hôm nay, Hòa Thượng nói: **Gương soi sáng mọi vật nhưng không lưu lại.**

Ngài Lục Tổ Huệ Năng đã nói:

“Bồ Đề bản vô thọ

Minh cảnh diệt phi đài

Bổn lai vô nhất vật

Hà xứ nhạ trần ai”

“*Minh cảnh*” là gương, trong gương không lưu lại một vật nào. Chúng ta dụng tâm phải như gương sáng thì mới hữu dụng, công phu tu hành của chúng ta mới có tác dụng. Nếu mọi thứ ta đều dính mắc, đều lưu lại trong tâm “*ta làm việc này, ta làm việc kia, ta làm nhiều việc vì chúng sanh, công lao, phước báu của ta đã rất to lớn rồi!*” vậy thì tâm ta không thanh tịnh.

Tập khí phiền não của chúng ta rất nặng nề, chỉ cần lơ là sự kiểm soát là chúng ta rơi ngay vào danh vọng lợi dưỡng, tâm không nghĩ đến lợi dưỡng thì lại nghĩ đến danh vọng. Tập khí nhiều đời của chúng ta quá nặng cho nên tuy đời này chúng ta may mắn gặp được Phật pháp, cũng làm được một chút việc tốt nhưng chỉ cần lơ là thôi thì việc tốt trở thành việc xấu. Vì chúng ta làm việc tốt nhưng việc tốt làm cho tâm ta vướng bận, dính mắc, chấp trước, cuối cùng ta đọa lạc. Vậy thì việc đó không còn là việc tốt nữa. Cho nên người xưa nói: “***Việc tốt không bằng không bằng không việc gì***”. Nếu làm việc tốt mà tâm ta dính mắc, vướng bận vào đó thì tốt nhất không làm vì như vậy lại đọa lạc.

Hòa Thượng nhắc chúng ta: **“Phải dùng tâm như gương, gương soi sáng mọi vật nhưng không lưu lại. Nếu tâm lưu lại mọi việc thì cũng giống như gương bị bám bụi, không thể soi chiếu được mọi vật”**.

Hòa Thượng nói: **“Trên “Kinh Vô Lượng Thọ”, Phật dạy chúng ta dùng tâm như gương. Vậy chúng ta phải làm như thế nào? Phải y theo giáo huấn của Kinh điển, đúng như lý, đúng như pháp mà tu học, từ nơi đó mà làm. Chúng ta đừng đi sưu tầm tất cả những bất thiện rồi lưu vào trong tâm mình. Hàng ngày chúng ta lưu những sự bất thiện, những sự không tốt của người vào tâm mình khiến cho tâm mình nhiễm ô. Hàng ngày, chúng ta đừng đi sưu tầm những bất thiện của người để lưu lại trong tâm mình”**.

Ngài Lục Tổ Huệ Năng đã nói: **“Nhược chân tu đạo nhân, bất kiến thế gian quá”**, người chân thật tu hành không thấy lỗi thế gian. **“Không thấy”** ở đây không phải là mắt chúng ta không thấy. Mắt chúng ta thấy hết, thấy một cách tường tận nhưng chúng ta không lưu lại trong A-Lại-Da-Thức, không lưu lại trong tạng thức, không lưu lại ở kho chứa trong tâm ta.

Khi tình cờ gặp một người, ta định thần lại là ta đã gặp người này ở đâu đó. Đây chính là ta đã lưu trữ trong **“kho chứa”**. Chúng ta đừng lưu lại những lỗi lầm, những bất thiện của thế gian vì làm như vậy sẽ khiến cho tâm ta ô nhiễm, vậy thì chắc chắn sẽ sinh phiền não. Hàng ngày mắt thấy sắc, tai nghe tiếng, nhưng chúng ta phải biết chọn lọc, biết lựa chọn cái gì cho vào **“kho chứa”** và cái gì không cần cho vào **“kho chứa”**. Thiện pháp thì ta đưa vào **“kho chứa”**, bất thiện pháp thì bỏ nó ra. Đây chính là tu hành. Nhiều người cho rằng tụng Kinh, lay Phật, niệm Phật, thời khóa mới là tu, trong khi nội tâm của họ đầy những vướng mắc thì họ lại không tìm cách tháo gỡ.

Trong bài học hôm qua, Hòa Thượng nói: **“Cho dù bạn làm được đến mức không sát sinh, không trộm cắp, không tà dâm, không vọng ngữ, không uống rượu, bạn làm rất tốt rồi nhưng tâm bạn không thanh tịnh thì cũng không được lợi ích”**.

Hàng ngày chúng ta mắt nhìn thấy tất cả mọi vật, tai nghe tất cả âm thanh nhưng chúng ta **phải biết chọn lọc, nếu là bất thiện thì đừng lưu lại trong kho chứa của tâm, đừng lưu lại ấn tượng**. Nhưng khổ nỗi, đối với cái thiện thì chúng ta không có ấn tượng, đối với cái xấu cái ác thì chúng ta rất ấn tượng. Việc đùa giỡn liên quan đến sát – đạo – dâm – vọng thì chúng ta nhớ ngay. Những điều liên quan đến chuyện giết hại, trộm cắp, tà dâm thì nhớ rất nhanh nhưng những lời giáo huấn của Phật, của Thánh Hiền thì chúng ta phải đọc đi đọc lại nhiều lần mới nhớ được. Chúng ta chỉ nhớ những ấn tượng xấu, nhớ những điều bất thiện, còn những điều thiện, điều tốt thì chúng ta lại không lưu ấn tượng.

Hòa Thượng nói: **“Mắt thấy mọi vật, tai nghe mọi âm thanh, bạn có lưu lại ấn tượng hay không? Nếu bạn có thể không lưu lại ấn tượng thì bạn dùng tâm mình cũng giống như gương sáng. Như vậy bạn liền chuyển “thức” thành “trí”, bạn đem sáu căn tiếp xúc với sáu trần thì hoàn toàn biến thành trí**

tuệ. Vậy thì chúc mừng bạn! Công phu của bạn đã có lực rồi”. Chúng ta rất dễ kích động. Thấy cảnh vui thì chúng ta rất vui, thấy cảnh buồn thì chúng ta tự nhiên buồn. Vậy thì tới khi nào chúng ta mới có thể biến “*thức*” thành “*trí*” được!

Hòa Thượng nói: “*Công phu là phải ở ngay trong cuộc sống thường ngày, ngay trong lúc làm việc, ngay trong lúc tiếp xúc qua lại với người. Chúng ta phải làm đến được dụng tâm như gương, đối trước mọi việc đều phải như như bất động*”. Điều này rất khó! Người ta nói một câu không thuận tai thì chúng ta đã buồn rồi. Người tu hành thì tâm phải chuyển cảnh, nhưng đa phần chúng ta bị cảnh chuyển tâm. Cảnh đang buồn, khi ta đến thì ta phải làm cho nó vui lên vì tâm ta vui, tâm ta hoan hỉ.

Phật nói “*cảnh tùy tâm chuyển*” chứ không phải là “*tâm tùy cảnh chuyển*”. Đó mới là công phu tu hành. Dù chúng ta làm nhiều việc tốt đến mức độ nào đi chăng nữa, nhưng nếu chúng ta cho rằng ta đã làm được việc thiện, việc tốt, tâm ta đầy vương mắc, phiền não thì chúng ta giống như Hòa Thượng nói: “*Bạn không có công phu gì cả!*”.

Chúng ta phải ở ngay trong đời nhân xử thế tiếp vật hàng ngày mà quán chiếu, gạn lọc, chỉ lưu lại trong tâm những việc cần lưu, còn đối với bất thiện pháp, đối với những gì làm cho tâm ta không thanh tịnh thì ta không lưu lại.

Hòa Thượng nói: “*Chúng ta chưa đạt được “như như bất động” đối với ngoại cảnh thì tốt nhất chúng ta giữ chặt một câu “A Di Đà Phật” để tâm ta không lưu lại những thứ khác, chỉ nhớ một câu “A Di Đà Phật”. Chúng ta học Phật thì phải thật làm! Mỗi ngày tụng Kinh, niệm Phật mà không thật làm thì không gọi là học Phật*”.

Chúng ta thử nghĩ xem: Có rất nhiều người ngày ngày tụng Kinh, niệm Phật nhưng không thật làm. Họ không gạn lọc những tập khí của mình. Hàng ngày họ tụng Kinh, niệm Phật nhưng “*tự tư tự lợi*” thì không bỏ, “*danh vọng lợi dưỡng*” vẫn còn nguyên, hưởng thụ “*năm dục sáu trần*” vẫn phát triển, “*tham sân si ngạo mạn*” vẫn còn đó. Vậy thì như người xưa nói: “*Miệng niệm Di Đà Tâm tán loạn, đau mồm rất họng cũng uống công*”.

Tụng Kinh là để được định chứ không phải tụng Kinh để Phật nghe, để tính công với Phật. Một ngày ta tụng hai bộ “*Kinh Vô Lượng Thọ*” thì ta tưởng mình có công đức lắm. Tụng Kinh, niệm Phật là để được định, tâm được định rồi thì mới có công phu.

Hòa Thượng nói: “*Học Phật thì phải thật làm! Mỗi ngày bạn tránh xa sát – đạo – dâm – vọng, tuyệt đối không làm, tuyệt đối không phạm. Đây là chỉ trì. Còn đối với những việc lợi ích chúng sanh, lợi ích xã hội thì bạn phải phấn phát mà làm, làm một cách tích cực! Đây là tác trì*”.

Đa phần đồng tu, nhất là đồng tu niệm Phật, đạo tràng ngày ngày niệm Phật, lay Phật rất nhiều nhưng phiền não vẫn phiền não mà họ không biết tại sao. Chúng ta không làm theo lời Phật dạy thì học

Phật không có ích gì vì chính mình vẫn luân hồi sinh tử, cầu vãng sanh Tây Phương Cực Lạc vẫn không thể vãng sanh. Đây chính là nguyên nhân tại sao người niệm Phật nhiều nhưng người vãng sanh ít. Chúng ta không đối trị phiền não tập khí, phiền não tập khí vẫn còn nguyên, vẫn phát tác, hiện hành. Vậy thì chúng ta không thể vượt thoát sanh tử.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta nhất định phải học theo Phật. Phật dùng tâm gì, Phật dùng hạnh như thế nào thì chúng ta phải làm được giống y hệt như Ngài. Như vậy mới được! Tâm của Phật, hạnh của Phật đều được nói rõ trên Kinh điển. Cho nên chúng ta phải hiểu rõ ý nghĩa ở trên Kinh, y theo đó mà làm thì đây gọi là học Phật. Học Phật như vậy mới có hữu dụng!”**.

Chúng ta cũng không dễ mà hiểu được Kinh điển vì ngày nay Kinh điển quá nhiều, người phiên dịch cũng quá nhiều. Những điều họ dịch sai thì chúng ta cũng không biết đó có phải là lời Phật nói hay không. Thầy Thái Lễ Húc nói: **“Cuộc đời chúng ta cần phải có những tấm gương”**. Chúng ta hãy học theo tấm gương mà Hòa Thượng đã làm, đã dạy chúng ta. Chúng ta làm theo Ngài thì chắc chắn không sai. Cả cuộc đời Hòa Thượng là một bài pháp sống động, linh hoạt. Ngài đã làm ra cho chúng ta thấy để chúng ta thực hiện theo. Nếu bây giờ chúng ta tìm đọc Kinh điển để biết mà làm thì thật sự rất khó nói! Chỉ cần chúng ta **“sai một ly thì đi một dặm”**, cho nên chúng ta cứ làm theo tấm gương của Hòa Thượng.

Hòa Thượng nói: **“Cả đời tôi là một mảng chân thành”**. Vậy thì chúng ta học theo Ngài, dùng tâm chân thành mà làm. Hòa Thượng đem những lời Phật dạy khâu kết thành 20 chữ:

Tâm của Phật là Chân Thành, Thanh Tịnh, Bình Đẳng, Chánh Giác, Từ Bi.

Hạnh của Phật là Nhìn Thấu, Buông Xả, Tự Tại, Tùy Duyên, Niệm Phật.

Tất cả giáo pháp đều ở trong những chữ này. Hòa Thượng nói: **“Chúng ta nhất định phải học theo Phật, làm giống y như Phật”**. Chúng ta học theo tâm của Phật, làm theo hạnh của Phật thì chúng ta đã có một chỗ nương về rõ ràng.

Hòa Thượng nói: **“Tâm Phật, Hạnh Phật ở trong Kinh điển nhưng Kinh điển bao la, chưa nói ngày nay Kinh điển đã được dịch, được in một cách hết sức tùy tiện”**.

Có một người dịch một câu sai như thế này: **“Phật giáo chính là Phật giáo”**. Câu này nghe giống như là: **“Tôi chính là tôi”**. Vậy thì tôi là ai? Câu này dịch đúng phải là: **“Phật giáo chính là giáo dục”**. Họ dịch sai một câu nữa là: **“Hòa Thượng Tịnh Không nói niệm Phật quá nhiều thì phiền phức sẽ quá to”**. Tôi xem lại bản gốc thì thấy câu đấy phải dịch là: **“Tịnh Không Pháp Sư nói vọng tưởng quá nhiều thì phiền phức sẽ quá to”**. Nếu câu đó không được sửa lại, người dịch mà cũng hiểu sai câu nói đó như vậy thì lời dạy của Hòa Thượng đã bị hiểu sai hoàn toàn.

Chúng ta may mắn không phải đọc quá nhiều Kinh điển, không phải nghiên cứu quá nhiều thời gian để hiểu. Hôm nay chúng ta học đến chuyên đề 819. Trong từng bài, Hòa Thượng đã phân tích ở từng góc

độ của tập khí phiền não, từ đó giúp chúng ta hiểu rõ. Hòa Thượng dạy: **“*Tâm Phật, Hạnh Phật ở trong Kinh điển*”**, chúng ta phải hiểu rõ ý của Kinh điển để y theo đó mà làm. Vậy thì mới hữu dụng! Ngày xưa tôi cũng mù mịt, không biết làm thế nào để hiểu nhưng nghe Hòa Thượng nói phải chân thành thì tôi làm theo. Ban đầu chúng ta chưa làm được 100% thì bắt đầu từ vài phần trăm, rồi sẽ lên được vài chục phần trăm.

Nhà Phật có câu: **“*Phật pháp vô nhân thuyết, tuy trí mạt năng giải*”**. Phật pháp nếu không có người giảng giải cho chúng ta thì cho dù người có tri thức, có học lực cũng không dễ gì mà hiểu. Không ít người tu mù, luyện quán, hiểu theo cách của mình, làm theo cách của mình, cuối cùng kết quả sai hết. Nhiều người nghe nói **“*đại nạn sắp đến! phải buông xả!*”** thế là họ buông xả hết. Họ đang làm nhân viên hàng không, đang làm bác sĩ cũng buông xả công việc, khi gặp khó khăn họ cũng không hiểu tại sao.

Có người đến hỏi Hòa Thượng: **“*Con nghe Hòa Thượng nói phải buông xả nên con đã buông xả hết công ăn việc làm, nhưng bây giờ con không có cơm ăn!*”**. Đó là họ đã hiểu theo cách của họ, nghe nói **“*buông xả*”** thì buông xả hết, bỏ cả công ăn việc làm. Hòa Thượng nói: **“*Các vị hiểu như vậy thì làm sao tôi có cơm cho các vị ăn? Tôi bảo các vị buông xả trên tâm chứ không bảo các vị buông xả trên sự. Trên sự chúng ta phải làm ở mức tốt nhất, làm ra tấm gương để người khác bắt chước làm theo*”**.

Người hiểu sai rất nhiều! Những người xung quanh tôi cũng vậy, họ hiểu sai rồi họ cũng bắt tôi phải làm sai giống họ. Họ nói: **“*Thầy ở nhà niệm Phật tốt hơn! Thầy đừng đi giảng pháp, đừng đi chia sẻ pháp, đừng làm giáo dục, đừng dạy Đệ Tử Quy!*”**. Điều này rất tai hại! Họ hiểu sai, họ làm sai lại còn cản trở người khác nữa.

Hòa Thượng nói: **“*Người học Phật nhất định phải học theo Phật mà làm, tâm hạnh của Phật như thế nào thì chúng ta phải làm đúng như tâm hạnh của Phật, y theo ý nghĩa trên Kinh điển mà làm*”**. Trí tuệ như Hòa Thượng mới hiểu ra. Ngài đã xâu kết thành 20 chữ. Chúng ta ta y theo 20 chữ đó mà làm thì chắc chắn không sai! Tâm của Phật là chân thành. Chúng ta muốn đạt được tâm như Phật thì phải giữ cho tâm mình chân thành. Tâm của Phật là thanh tịnh. Chúng ta muốn đạt được tâm như Phật thì phải làm cho tâm mình được thanh tịnh. Đây mới chính là thật làm!

Hòa Thượng nói: **“*Hàng ngày chúng ta tụng Kinh, niệm Phật nhưng không đề khởi tâm Chân Thành, Thanh Tịnh, Bình Đẳng, Chánh Giác, Từ Bi, thậm chí còn làm ngược lại. Chúng ta phải thật làm thì mới thật hữu dụng, thật có ích!*”**. Đa phần mọi người làm cho dễ coi, chỉ làm ở bề ngoài nên không thật có tác dụng.

Bài học hôm nay, Hòa Thượng dạy chúng ta phải dùng tâm như gương: **“*Gương soi chiếu mọi vật nhưng không lưu lại mọi vật*”**. Công phu này phải có thời gian dài để luyện tập. Những điều tốt thì ta lưu lại, những điều không tốt thì ta không lưu lại.

Tôi rất tâm đắc lời Hòa Thượng dạy: **“Phải thật làm!”**. Đối với sát – đạo – dâm – vọng, thật làm là nhất định không phạm phải. Còn đối với việc lợi ích chúng sanh, lợi ích cộng đồng, lợi ích xã hội thì chúng ta cũng phải thật làm, nỗ lực phấn đấu, làm một cách hết sức hoan hỉ.

Nhiều người cho rằng họ thật làm lắm rồi nhưng thật ra họ chỉ thật làm cho sự tự tư ích kỷ của họ, thật làm cho cái riêng của họ. Họ không làm một cách **“chí công vô tư”**. Thầy Thái Lễ Húc nói: **“Thành ý phải chánh tâm”**. Nhiều người ngộ nhận là họ rất thành ý, tưởng chừng như họ làm rất chân thành nhưng không hề chánh tâm, nghĩa là có mưu đồ. Chúng ta thấy họ cũng hết sức dụng tâm để làm nhưng làm không có chánh tâm, họ rất chí công nhưng không vô tư.

Chúng ta phải hiểu chữ **“thật làm”** để làm cho đúng. Hòa Thượng nhắc: **“Học Phật thì phải thật làm theo giống như Phật, tâm của Phật, hạnh của Phật. Vậy thì mới được gọi là người học Phật. Tâm của Phật là Chân Thành, Thanh Tịnh, Bình Đẳng, Chánh Giác, Từ Bi. Hạnh của Phật là Nhìn Thấu, Buông Xả, Tự Tại, Tùy Duyên, Niệm Phật”**.

Phật dạy không sát sanh, không trộm cắp, không tà dâm, không vọng ngữ. Thật làm thì phải không được làm những việc này. Đó là **“chỉ trì”**, giữ giới. Còn **“tác trì”** là đối với những việc lợi ích chúng sanh, lợi ích xã hội, lợi ích cộng đồng thì chúng ta phải thật làm, làm một cách phấn phát, hăng say.

Nhiều người hiểu **“thật làm”** là đóng cửa ở trong nhà ngày ngày niệm Phật để chờ Phật rước vãng sanh. Họ không quan tâm đến ai. Ngài Oánh Kha đã thật làm cho chúng ta thấy. Ngài biết mình tiếp cảnh là sẽ tạo tội cho nên dứt khoát không để mình tiếp cảnh, để giữ tâm thanh tịnh niệm Phật. Đó mới là thật làm!

Hòa Thượng nói: **“Bạn ngày ngày niệm Phật, tụng Kinh nhưng không thật làm, để cho phiền não vẫn dấy khởi, tự tư tự lợi vẫn phát triển, tham sân si mạn vẫn hoành hành”**. Chúng ta phải hiểu **“thật làm”** là như thế nào. Có nhiều người cho rằng **“thật làm”** là chỉ cần niệm Phật thôi. Hòa Thượng nói: **“Nếu chúng ta làm việc lợi ích chúng sanh thì đó cũng là niệm Phật”**. Vì chúng ta dùng tâm chân thành làm việc lợi ích chúng sanh nên đó cũng chính là niệm Phật. Nhiều người nói rằng họ học theo Hòa Thượng Tịnh Không nhưng họ không nghe được điều mà Hòa Thượng vừa phân tích.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!